ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

"Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,,

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΡΥΣ

(Συνέχεια
ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Καὶ ἦταν καιρὸς πιά, γιατὶ ἡ πυρκαϊὰ εἶχε φουντώσει πιά.

Δὲν εἶχε προχωρήσει οὔτε τριακόσια βήματα, ὅταν ἄκουσε πίσω του τὸ σπίτι του νὰ γκρεμίζεται μὲ πάταγο,μὰ δὲν στράφηκε οὔτε κἂν νὰ κοιτάξῃ Προχώρησε ὡς τὸ κέντρο τῆς πόλιως, πέρασε τὸ ποτάμι κι 'ἔφτασε ὡς τὴν ὁδὸ 'Ελλεκίν, μπρὸς στὸ σπίτι ποὺ, ὅπως ξέρουμε κατοικοῦσε, ὁ 'Εξάδελφος τοῦ Διαβόλου.

'Ο Βρινδινὸς στάθηκε μπρὸς στὴ χαμηλὴ γοτθικὴ πόρτα τοῦ σπιτιοῦ, ποὺ φαινόταν πολὺ γερή. Κοίταξε γύρω του μήπως βρεῖ καμμιὰ μεγάλη πέτρα γιὸ νὰ τὴ σπάσῃ

Μὰ ἐκείνη;τὴ στιγμὴ ἡ πόρτα ἄνοιξε μόνη της καὶ μιὰ φωνὴ κοροϊδευτικὴ ἀκούστηκε ἀπὸ μέσα.

— Μπᾶτε μέσα, κύριε Βρινδινέ !

'Ο γέρος ὑπάκουσε καὶ μπῆκε μέσα. "Ενα τραπέζι ἦταν στὴ μέση καὶ ἀπὸ πάνω φώτιζε μιὰ μεγάλη λάμπα.

Πίσω ἀπὸ τὸ τραπέζι στεκότανε ὁ δὸν Διάζ μὰ χωρὶς μάσκα αὐτὴ τὴ φορὰ καὶ κρατῶντας τὸ σαγόνι του μὲ τὰ χέρια του.

— Σᾶς περίμενα, εἶπε στὸ Βρινδινό.

— Τότε, τοῦ ἀπάντησε ἐκεῖνος, θὰ ξέρῃς γιατὶ ἔρχομαι !

— Γιὰ νὰ πληροφορηθῇς πρὸς ποιὰ διεύθυνση ἐτράβηξαν οἱ θησαυροί σου.

— "Οχι ! ἀπάντησε ὁ Βρινδινός.

"Εκλεισε τὴν πόρτα, ἔσπρωξε τὸ σύρτη καὶ πρόσθεσε :

— "Ερχομαι γιὰ νὰ σὲ σκοτώσω !

"Ενα χαμόγελο φάνηκε στὰ χείλη τοῦ 'Ισπανοῦ.

— Ξέρεις ὅμως ὅτι ἐμένα δὲ μὲ σκοτώνουν εὔκολα.

— Ξέρω εἶπε ὁ γέρος ψυχρά, ὅτι ἀπ' τὸ κεφάλι ὡς τὰ πόδια φορᾶς θώρακα,ἀλλὰ τὰ χέρια σου, εἶνε γυμνὰ ὅπως καὶ τὸ πρόσωπό σου. Δὲ θέλω τίποτε παραπάνω.

— "Ωστε βλέπω ὅτι μιὰ ἁπλῆ πληγὴ σοῦ φτάνει...

— "Ενα σχίσμα μόνο ! εἶπε ὁ Βρινδινὸς γελῶντας ἀγρίως καὶ τράβηξε ἀμέσως ἀπὸ τὴ μέση του τὸ ἰνδικὸ μαχαῖρι. Μὰ ἀμέσως ἀντίκρυσι δυὸ πιστόλια ἕτοιμα νὰ πυροβολήσοιν.

Τὸ Βρινδινὸ δὲν τὸν ἔνοιαζε γιὰ τὴ ζωή του, ὡστόσο ἔκανε πίσω. Τὰ μάτια του πετοῦσαν φλόγες... Συμμαζέφτικε καὶ περίμενε τὴν κατάλληλη στιγμὴ γιὰ νὰ ὁρμήσῃ κατὰ τοῦ ἐχθροῦ του...

— Βλέπετε, καλέ μου κύριε Βρινδινέ, ἐξακολούθησε ὁ 'Εξάδελφος τοῦ Διαβόλου, ὅτι ἡ ἐπιχείρησίς σας εἶνε προωρισμένη ν' ἀποτύχῃ, γιατὶ πρὶν ἀκόμα ὑψώσετε τὸ χέρι σας θὰ ἔχω φυτέψει δυὸ σφαῖρες στὸ κεφάλι σας. 'Εγὼ ἤμουν φίλος σας,τώρα ἂν σᾶς ἔβλαψα ἐσεῖς φταῖτε γι' αὐτό. Μήπως δὲν σᾶς εἶχα προειδοποιήσει γιὰ ὅλα ὅσα συνέβησαν; Μήπως δὲν σᾶς εἶχα ἐπιβεβαιώσει ὅτι ὅσο ἡ Μαγδαληνὴ θὰ βρισκόταν στὸ σπίτι σας, κανεὶς δὲν θἄγγιζε τὰ χρήματά σας ; Εἶνε σφάλμα μου λοιπόν, ἂν ἐσεῖς δὲν τὴ φυλάξατε ὅσο ἔπρεπε καλά ;... Μὰ τὴν πίστη μου, σᾶς τὸ εἶχα πεῖ καὶ σᾶς τὸ ψαναλέω... δὲν εἶσθε παρὰ ἕνας ἀχάριστος.

'Ο Βρινδινὸς ἀκούγοντάς τον, ἔβγαλε ἕναν ἄγριο βρυχηθμό !...

— Δὲ φτάνει ὅτι μ' ἐκλέψατε, εἶπε ἀλλὰ καὶ μὲ κοροϊδεύετε !..

Καὶ ἔκανε νὰ ὁρμήσῃ γιὰ νὰ χτυπήσῃ τὸν 'Ισπανό, μὰ τὰ πιστόλια τοῦ τελευταίου ἔκοψαν τὴν ὁρμή του...

— 'Επίτρεψέ μου νὰ σοῦ κάνω μιὰ παρατήρηση, ἐξακολούθησε ὁ δὸν Διάζ, χωρὶς νὰ ταραχθῇ καθόλου.Δὲν ξέρεις νὰ ζήσῃς ! Πῶς, ὑποπτεύεσαι ἐμένα ; "Εχεις μεγάλο λάθος. "Ακουσε νὰ δῇς τί σκεπτόμουνα πρὸ ὀλίγου. «Αὐτὸς ὁ δυστυχισμένος ὁ Βρινδινὸς ἔπαθε μεγάλες συμφορές... "Οχι μόνο ἔχασε τὴν ἀγαπητὴ καὶ ἀκριβή του μητέρα, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἔκλεψαν τὴν περιουσία του, τὸν ἔντιμο καρπὸ τῆς ἐργασίας του». Καὶ ἔσπαζα τὸ μυαλό μου τὶ νὰ κάνω γιὰ νὰ σοῦ φανῶ εὐχάριστος, γιατὶ ἤξερα ὅτι σὲ μένα θαρθῇς νὰ ζητήσῃς παρηγοριὰ καὶ συμβουλὲς. "Ε λοιπὸν ἂν θέλεις πίστεψέ με ! Σοῦ προετοίμασα μιὰν εὐχάριστη ἔκπληξη ! Βρινδινέ, φίλε μου, σκούπισε τὰ δάκρυά σου ! Ξέρω αὐτὸ τὸν παληάνθρωπο ποῦ σοῦ ἔκλεψε τοὺς θησαυρούς σου, ξέρω τὸ μέρος ὅπου τοὺς κρύβει..."Ελα θὰ σὲ ὁδηγήσω ἐκεῖ...

'Ο Βρινδινὸς τὸν ἄκουγε ἀσθμαίνοντας, ἀναποφάσιστος ζητῶντας νὰ καταλάβῃ ἀπὸ τὴν φυσιογνωμία τοῦ δὸν Διάζ, ἂν σ' αὐτὰ τά κοροϊδευτικά του λόγια κρυβότανε καμμιὰ δόση ἀληθείας... Τέλος ὑποκύπτοντας στὴν ἀπελπισία του, ἔπεσε κάτω μὲ τὰ γόνατα κι' ἄρχισε νὰ ὀλολύζῃ.

-- Εὐσπλαχνισθῆτε με ! Κοντεύω νὰ τρελλαθῶ... Γιατὶ μὲ βασανίζετε ; Τί σᾶς ἔκανα ποῦ μὲ μισῆτε τόσο ;... 'Αλλὰ ὅτι καὶ νὰ σᾶς εἶχα κάνει, δὲν ἐτιμωρήθηκα ἀρκετά ; 'Αλλοίμονο... ἄλλοι ἀγαποῦν τὶς γυναῖκες, ἄλλοι τὸ κρασί, τὴ δόξα, τὰ ἀξιώματα. 'Εγὼ δὲν ἀγάπησα τίποτε ἀπ' αὐτά. 'Η μόνη μου ἀγάπη, ὁ μόνος μου θεὸς ἦταν τὸ χρῆμα. Γιὰ ν' ἀποκτήσω χρήματα ἐπὶ μισὸ αἰῶνα ἔκανα ἄπειρα ἐγκλήματα, ἀπάτησα, ἐπρόδωσα, ἔκλεψα, ἐδολοφόνησα. Μπορεῖ κανεὶς ν' ἀποχωρισθῇ ἀπὸ μιὰ περιουσία ποὺ μὲ τέτοιο τρόπο ἀπέκτησε, χωρὶς νὰ νοιώσῃ ἕνα χτύπημα θανάσιμο... "Οχι, ὄχι ! 'Εγὼ τὸ ἔνοιωσα αὐτὸ τὸ χτύπημα βλέποντας πρὸ ὀλίγου τὸ κιβωτό μου ἄδειο... "Ενοιωσα κάτι νὰ σπάζῃ μέσα μου καὶ καταλαβαίνω ὅτι δὲ θὰ μπορέσω πιὰ νὰ ζήσω. Καλὰ λοιπόν ! "Αν ἔχετε τοὺς θησαυρούς μου, κρατῆστε τους ! 'Εγὼ τί νὰ σᾶς κάνω πιά, ἀφοῦ εἶνε ζήτημα ἂν θὰ ζήσω τρεῖς ἡμέρες ἀκόμη...Κρατῆστε τους εὐγενέστατε, ἀλλὰ σᾶς καθικετεύω γονατιστός, ἀφῆστε με νὰ τοὺς δῶ ἀκόμη μιὰ φορά, ἀφῆστε με νὰ τοὺς ἀποχαιρετήσω. 'Αφῆστε με νὰ βυθίσω γιὰ τελευταία φορὰ τὰ βλέμματά μου μέσα στὴ φλογερὴ λάμψι τους καὶ τ' αὐτιά μου ν' ἀκούσουν τὸ θεῖο τους ἦχο...

— Φτάνει, φίλε μου, φτάνει ! τὸν διέκοψε ὁ δὸν Διάζ. Μὲ συγκίνησες ὑπερβολικά ! Πῶς μπορῶ ν' ἀντισταθῶ βλέποντας τὴν τόση λύπη σας ; 'Υποχωρῶ λοιπόν... Ναί, ἀγαπητέ μου Βρινδινέ, θὰ ξαναδῇς τὸ ἀντικείμενο τῆς ἐπιθυμίας σου... τί λέγω... θὰ τὸ πάρῃς πάλι στὴν κατοχή σου... Δὲν ἔχω καμμιὰ ἀντίρρησι.

'Ο Βρινδινὸς σηκώθηκε ζοφερὸς κι' ἀμίλητος. Οἱ σαρκασμοὶ τοῦ 'Ισπανοῦ μεγάλωναν τὴ λύσσα του, ἀλλὰ προτιμοῦσε νὰ ὑποφέρῃ παρὰ νὰ χάσῃ καὶ τὴν τελευταία του ἀμυδρὴ ἐλπίδα...

— Πάρε τὸ φῶς ! τὸν διέταξε ὁ δὸν Διάζ.

Καὶ μὲ τὸ πόδι του πάτησε ἕνα χάλκινο κουμπὶ ποὺ ἦταν στὸ βάθος. 'Αμέσως μιὰ τρύπα πυρουσιάστηκε, στὴν ὁποία κατέληγε μιὰ ἑλικοειδὴς σκάλα.

— Θὰ τολμήσῃς νὰ κατεβῇς κάτω ; ρώτησε ὁ δὸν Διάζ.

'Αντὶ ἀπαντήσεως, ὁ Βρινδινὸς χώθηκε μέσα στὸ ἄνοιγμα καὶ ἀμέσως κατόπι μπῆκε κι' ὁ δὸν Διάζ.'Αροῦ κατέβηκαν καμμιὰ ἑξηντσριὰ σκάλες, βρέθηκαν τέλος σ' ἕνα στενὸ ὑπόγειο διάδρομο. 'Εξακολούθησαν τὸ δρόμο τους στὸ διάδρομο αὐτὸ ἐπὶ ἀρκετὴ ὥρα, ὅταν τέλος ὁ δὸν Διάζ ἐπρόσταξε μὲ χαμηλὴ φωνὴ τὸ Βρινδινὸ νὰ σταθῇ.

— Φτάσαιμε ; ρώτησε ἐκεῖνος.

— "Οχι ἀκόμα, ἀλλὰ πλησιάζουμε. Γι' αὐτὸ κάνε μου τὴ χάρη ν' ἀφήσῃς τὸ λύχνο σου καταγῆς.

— Θὰ περπατήσουμε λοιπὸν στὰ σκοτεινά ;

— "Οχι... ἄμα βάλῃς τὸ λύχνο σου ἐκεῖ ὅπου σοῦ λέω, θὰ τὸν πάρω ἐγώ.

— Τί σημαίνει αὐτό ; ρώτησε ὁ Βρινδινός.

— Σημαίνει, ἀκριβέ μου κύριε Βρινδινέ, ὅτι ἐπειδὴ πρόκειται νὰ δοκιμάσετε μιὰ ζωηρὰ ἐντύπωση, ἴσως ὁ λύχνος νὰ πέσῃ ἀπὸ τὰ χέρια σας. Γι' αὐτὸ θέλω νὰ προλάβω μὴ τυχὸν καὶ μείνουμε χωρὶς φῶς.

— "Εστω ! εἶπε ὁ Βρινδινὸς ἀνυπομονῶντας. Κ' ἐπλησίασε τὸν δὸν Διάζ γιὰ νὰ τοῦ δώσῃ τὸ λύχνο. 'Ο 'Ισπανὸς ἔκανε μὲ ζωηρότητα δυὸ βήματα πρὸς τὰ πίσω.

— "Αφησέ τον κάτω ! ἄφησέ τον κάτω, σοῦ εἶπα! Φοβᾶμαι μήπως μ' ἀγγίξετε. 'Εσὺ ἄλλωστε μοῦ εἶπες, ὅτι μιὰ χαραματιὰ μὲ τὸ μαχαῖρι σου φέρνει ἀσφαλῶς θάνατο.

'Ο Βρινδινὸς κατάλαβε, ἔβαλε τὸ λύχνο καταγῆς καὶ παραμέρισε γιὰ νὰ τὸν πάρῃ ὁ δύσπιστος σύντροφός του.

— Μπράβο ! εἶπε ὁ 'Ισπανός· δρόμο τώρα καὶ προπάντων, περπατᾶτε μπροστά.

'Εξακολούθησαν τὸ δρόμο τους. Μετὰ δέκα λεπτὰ ἕνας παράξενος θόρυβος ἔκανε τὸ Βρινδινὸ νὰ σταματήσῃ. Φωνὲς καὶ γέλοια μαζὶ ἀκουγόντουσαν ἐκεῖ κοντά.

— Φτάσαμε ! ψιθύρισε ὁ δὸν Διάζ.

Στὴν ἄκρη τοῦ διαδρόμου φαινόταν μιὰ πόρτα μισάνοιχτη, ἀπὸ τὴν ὁποία ἔβγαινε φῶς.

— Προχώρησε καὶ κοίταξε ! εἶπε τότε ὁ 'Εξάδελφος τοῦ Διαβόλου στὸ Βρινδινό.

('Ακολουθεῖ)

Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΜΑΣ

'Ο γνωστὸς Πολωνὸς μυθιστοριογράφος
ΕΡΡΙΚΟΣ ΣΙΕΓΚΙΕΒΙΤΣ